

pro řízení a rozhodování o stavbách nad propůjčenými dolovými měrami jest okresní politická správa ani na to, že jest vůbec možna pochybnost o věcné příslušnosti stavebních úřadů prvé stolice. Obecní úřad jest, jak vysvítá z ustanovení slezského stavebního řádu, také stavebním úřadem a jest jím z pravidla a proto je také vrchností ve smyslu Šu 106 horního zákona. Okresní politický úřad má se při jednání a rozhodování ve smyslu sedmého odstavce Šu 102 slezského stavebního řádu řídití týmiž předpisy jako obecní úřad a proto nelze v tomto případě pokládati žalobcovy domy za zřízeny bez vrchnostenského schválení ve smyslu Šu 106 horního zákona, to tím méně, hledí-li se k zvláštním okolnostem, jež byly zjištěny nižšími soudy. V době podání žádosti žalobcova předchůdce o stavební povolení neměl Jan M. jako starosta obce pochybnosti o svém oprávnění, udělit toto povolení. Dle obecních spisů odpovídalo toto jeho stanovisko úplně praksi, panující tam již po léta, a z těchto spisů jest také zřejmo, že v sporné době okresní hejtmanství neudělilo ani jediného stavebního povolení. Uváží-li se dále, že dle výnosu ministerstva veřejných prací ze dne 21. prosince 1923, čís. 43.388/VI, který dosud nebyl zrušen nejvyšším správním soudem a proto v tomto sporu jest směrodatným, při komisích ze dne 24. ledna 1914 a 1. června 1919 nebyly úředně zjištěny takové závady, pro které by nebylo lze sporné stavby povolit, a že vydané stavební povolení jest správné a bylo by stejně správné, kdyby bylo bývalo vydáno se stejným obsahem již před tím, než žalobcovy budovy se počaly stavěti, nelze považovati stavební povolení, udělené žalobcovu předchůdci v roce 1900 a 1902 obecním úřadem za tak pochybené a protizákonné, že by bylo zmatečné a nemělo by vůbec významu a nebylo by vrchnostenským povolením stavebním ve smyslu Šu 106 horního zákona. Proto ani nepřicházejí v úvahu trestní ustanovení Šu 112 slezského stavebního řádu a nemají rozhodného významu výtky dovolatelky, že obecní úřad nedbal předpisů stavebního řádu, neslyšel znalce ani zástupce revírního úřadu a žalované akciové společnosti. V tomto směru poukazuje se dovolatelka na výše uvedený výnos ministerstva veřejných prací, v němž se praví, že majitelé hor dle předpisů Šu 23 odstavec třetí slezs. stavebního řádu mohou býti zájemníky v stavebním řízení, že jim však nepřísluší právo, by z pouhého důvodu propůjčení dolového pole zamýšlenou stavbu na povrchu zakazovali nebo její provedení činili závislým na splnění jistých podmínek, a že zájmy veřejné hájiti jest věcí úřadu, nikoli stran. Dále nelze přehlédnouti, že znalost předpisů slezského stavebního řádu nestačí k posouzení věcné příslušnosti obecního úřadu anebo politické správy, neboť příslušnost této závisela na skutečnosti, že jde o stavební místo nad propůjčeným dolovým polem. Pro znalost této okolnosti neplatí předpis Šu 2 obč. zák.

Čís. 4452.

Okresní obilní úřad nemá způsobilosti ku sporu.

(Rozh. ze dne 9. prosinec 1924, Rv II 586/24).

Žaloba okresního obilního úřadu v O. o obnovu sporu byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta. N e j v y š š í s o u d zrušil k dovolání

žalobce rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Žalujícímu okresnímu obilnímu úřadu nedostává se procesní způsobilosti. Okresní obilní úřady byly zřízeny nařízením ze dne 6. července 1920, čís. 443 sb. z. a n., by obstarávaly jednak agendu spadající do kompetence okresní správy politické (§§ 2—6 zák.), jednak obchodní věci, jež přenesl na ně Státní obilní ústav. Vlastního jmění nemá obilní okresní úřad, neboť veškeré osobní i věcné náklady hradí zemský ústav obilní (§ 14 zák.), jemuž je okresní obilní úřad podřízen ohledně obchodní činnosti a jenž dohlíží na tento úřad jemu podřízený v oboru své působnosti. Z těchto ustanovení zákona jest zřejmo, že okresní obilní úřad není samostatnou právníkou osobou, nýbrž že jest částečně orgánem státu, částečně orgánem zemského obilního ústavu, jenž má sice podle §u 2 nař. z 3. ledna 1919 č. 5 sb. z. a n. povahu právnícké osoby, v tomto sporu však nevystupuje jako žalující strana. Jako veřejný úřad postrádá okresní obilní úřad osobnosti, ježto nemá jmění a jedná pouze jako odvislý orgán státu. Nemůže tudíž ani jako veřejný úřad ve vlastním jméně žalovati.

Čís. 4453.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Přislíbil-li zaměstnavatel zaměstnanci po méně než čtyřicetileté službě, že mu bude vypláceti to, co by mu příslušelo po čtyřicetileté službě, že však to, co připadá na dobu do 40 služebních let, mu poskytuje jako dar z milosti, dal tím na jevo, že mu přiznal 40 služebních let, a jest celý peníz po vydání zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. považovati za výslužné.

Změny výše zaopatřovacích požitků možno se domáhati, změnila-li se výše dané z příjmů, předepsané zaměstnanci, a sice tolikrát, kolikrát nastala podstatná změna v příjmech.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1924, Rv II 690/24).

Žalobce byl lesním radou u žalovaného majitele panství a byl dán v roce 1911 po šestadvacetileté službě do výslužby s tím, že ho žalovaný ujistil, že mu bude jako dar z milosti vyplácen k jeho pensijním požitkům onen peníz, který jest rozdílem pensijních požitků mezi 26letou a 40letou služební dobou. Žalobu, již domáhal se žalobce jednak určení, že mu přísluší nárok na započtení 40 služebních let, jednak placení zvýšených zaopatřovacích příspěvků procesní soud první stolice v onom směru zamítl pro tentokráte, nemaje za to, že žalovaný uznal čtyřicetiletou službu žalobcovu, v tomto směru ji zamítl vůbec, ježto by požitky žalobcem požadované přesahovaly hranici příjmů stanovenou §em 9 zákona čís. 130/21. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. N e j-